

protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

K zamyšlení

Člověk má co dělat, aby se odpoutal od hříchu a nedal se strhnout špatnými příležitostmi. A tady se mu najednou ještě radí, aby bral hříšníky do svého společenství! Není to nebezpečné? Je! Ale kde mají poznat hříšníci Boží dobrotu, Boží nabídku společenství, ne-li u těch, kdo z této dobroty a v tomto společenství žijí?

To, že Bůh sám nás hledá, chápe dost málo věřících. Mnozí mají tendenci doškemrávat se toho, aby si jich on všiml a jsou v tom pesimisty. Snad je to taky tím, že si mnozí bezděčně Boha identifikují se svým pozemským otcem, jehož lásku, náklonnost a hlavně odpuštění si museli (případně třeba vůbec nemohli!) zasloužit a získat. Ovšem do té míry, do jaké pochopíme, že Bůh sám nás hledá a zve už tady do svého společenství, do té míry snad budeme schopni zaujmout podobný postoj vůči hříšníkům, vůči "vyřazeným" dnešní doby. Ježíšem interpretovaný požadavek lásky k bližnímu není vlastně k uskutečnění moc lehký, ale víme, že je cestou, která vede k cíli. V Tertio millennio adveniente papež píše: "Bůh v Ježíši Kristu člověka nejen oslovuje, ale také hledá. Vtělení Syna Božího svědčí o tom, že Bůh člověka hledá."

Nakonec se přece jen musíme vrátit k počátečním větám a významu obou podobenství. Jakkoliv se může zdát nemožné, že by se člověk zdráhal přijmout tak radostné poselství, totiž to, že ho Bůh sám hledá, aby ho přijal, aby mu odpustil, je faktem, že mnoho křesťanů nad touto věcí rozpačitě přešlapuje a že tomu prakticky nevěří, že by Bůh byl tak dobrý. Potom ovšem i oni těžko přijmou ostatní hříšníky podle Kristova vzoru. Řečeno slovy, blízkými myšlenkám z Taize: církev potom není znamením smíření mezi národy, protože není společenstvím těch, kdo smíření prožili.

MODLITBA

Ke svaté Ludmile

Ludmilo, révo v půdu Čech
z nebeských vinic štípená,
jsi vzorem pokolení všech,
své vlasti matko vznešená.

Jak plodný, ušlechtilý kmen
milostí stále rozkvétáš,
palma tě zdobí s vavřínem,
ty věnec mučednictví máš.

Tys vnuka svého učila,
vedla ho cestou k nebesům,
tys světlem víry zářila
tomu, jež čekal český trůn.

Ovečko tichá, bělostná,
své tělo v oběť vydáváš,
vždy Bohu věrná, nevinná,
svou smrtí víru pozvedáš.

K oltáři vedlas čeled' svou,
byla jsi matkou ubohých,
buď i nám stálou oporou,
záštitou mocnou věrných svých.

Ludmilo svatá, zpěvem svým
chválíme Boha s jásotem,
neboť tvým slavným vítězstvím
proslavil navždy českou zem.

Amen

MÝŠLENKY PRO ŽIVOT

- Být spokojený neznamená, že dostaneš všechno, co chceš, ale těšit se z toho co máš. Neodkládej radost!
- V nebi člověk nebude schopen snít – pro samou skutečnost na to nebude mít čas.

VÁCLAV

Č. 22. (2019)

15. 9. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

24. neděle v mezidobí

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne - v 9.00
	Út - v 17.30
	St - v 17.30
	Čt - v 7.30
	Pá - v 16.30
DD MILEŠOV	Pá - tentokrát nebude
SULEJOVICE	Ne - 14.9.19 11.00

Modlitební skupina - Út v 16.30

- **Úklid kostela** před Svato Václavskou poutí. Prosím přijďte pomoci s úklidem kostela **ve čtvrtek 19.9. ráno po mši sv. od 7:30**. Je to příležitost se neformálně setkat a prožít čas společně. Děkuji.
- **Zvonění zvonů 21. září v 18 hodin** Dne 21. září si naše společnost připomíná Mezinárodní den míru. Tento den v rámci Evropského roku kulturního dědictví proběhne další ročník akce „A zvony zvoní“, která má za cíl v jeden okamžik rozeznít v celé Evropě co největší počet zvonů na zdůraznění nesmírné hodnoty míru a významu společně sdíleného kulturního dědictví.
- Někteří z vás už se podílejí na vzniku **farního letáku Václav**. Děkuji vám za to. Rád bych tento proces učinila více nezávislý na mé osobě. Prosím ty z vás, kdo mají k této aktivitě blízko. Přihlaste se. Zejména bych v týmu přivítal alespoň jednoho muže.
- Rád bych se s vámi poradil o změně pořadu nedělních bohoslužeb tak, že mše na vesnicích by mše byla v 8:00 a mše pro většinu farního společenství by mohla být v Lovosicích v 9.30 a po ní následovat čas na společné neformální setkání na faře, které je důležitou součástí života církve.



„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

328. Jak se člověk podílí na uskutečňování společného dobra?

Pracovat pro - SPOLEČNÉ DOBRO znamená přijímat zodpovědnost za druhé.

SPOLEČNÉ DOBRO musí být záležitostí všech. To se naplňuje především tak, že se lidé angažují ve svém konkrétním prostředí a přijímají zde zodpovědnost – v rodině, v místě bydliště, v zaměstnání. Je velice důležité přijímat i sociální a politickou zodpovědnost. Ten, kdo přijme zodpovědnost, získává jistou moc a vždycky je v ohrožení, že svou moc zneužije. Proto je každý nositel zodpovědnosti povolán k trvalému procesu obrácení, aby byl schopen pečovat o druhé se stálou spravedlností a láskou.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

Po 16. Září sv. Ludmila

So 21. září sv. Matouš apoštol a evangelista

Svatá Ludmila. Vychovatelka svatého Václava a patronka české země

Narození cca 860

Úmrtí 15. září 921 hradiště Tetín

Pochována Bazilika svatého Jiří - Praha

Následník Drahomíra ze Stodor

Otec Slavibor

Panovník Bořivoj I.

Potomci Spytihněv I., Vratislav I.

Ludmila (Lidmila) je staré jméno slovanského původu, které znamená *Lidu milá*.

Podle českého občanského kalendáře slaví svátek 16. září. V týž den se slaví podle římskokatolického církevního kalendáře svátek svatá Ludmila.

O původu Ludmily existují dvě tvrzení a je těžké rozhodnout, které spíše odpovídá skutečnosti. Podle Kristiánovy legendy byla dcerou Slavibora, pšovského knížete, což bylo staré označení Mělníka. Podle staroslovanské legendy pocházela ze srbské země. V raném mládí byla vychována jako pohanka, jež přinášela oběti slovanským bohům. Během Ludmilina života se staly převratné události, které měly podstatný vliv na vznik české státnosti. Jednou z těch klíčových bylo přijetí křesťanství. Její manžel Bořivoj I. přijal křest na Moravě přímo z rukou legendárního slovanského věrozvěsta, arcibiskupa Metoděje. Podle legend pokrtil Metoděj o něco později rovněž Ludmilu v Čechách. Přijetí křesťanství umožnilo Přemyslovcům získat

politickou převahu a nadvládu nad ostatními kmenovými knížaty v Čechách. Po smrti svého manžela Bořivoje I. Ludmila neodešla do ústraní, ale účastnila se veřejného dění a zasloužila se o přechod vlády na své syny, kteří byli v době úmrtí svého otce ještě nedospělí. V roce 915 kníže Spytihněv zemřel a jeho nástupcem se stal mladší bratr Vratislav I. Ještě za života svého syna Vratislava vychovávala své vnuky Václava a Boleslava. Po smrti Vratislava v roce 921 kmenové shromáždění rozdělilo moc mezi Ludmilu a její snachu Drahomíru. Do Ludmiliny péče byla svěřena výchova budoucího knížete, Drahomíra jej naopak měla do doby jeho nástupu zastupovat.

Drahomíra ze Stodor se zasazovala pro spolupráci se Saskem, i přes riziko omezení relativně nezávislého postavení Čech. Ludmila věřila spíše v další orientaci na Bavorsko, byť oslabené. Politický konflikt byl podle legendy *Fuit in provincia Boemorum* završen vraždou Ludmily dne 15. září (nebo 16. září - slaven její svátek, první zmínky v kalendáři olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka z r. 1137) roku 921 na hradišti Tetín. Ludmila byla uškrcena podle legendy vlastním závojem - snaha o to, aby nebyla svatořečena a nebyla prolita její krev mečem Tunnou a Gomonem, kteří proto použili ke svému činu šálu, jež se později stala symbolem svaté Ludmily.

Drahomíra poté nad místem smrti Ludmily vybuodovala chrám sv. Michala (podle legend proto, aby zázraky, které se po její smrti na místě skonu děly, nebyly přičítány Ludmile, ale světcí, kterému byl chrám zasvěcen). Roku 925 nechal mladý kníže Václav přenést její ostatky z Tetína do Prahy, do kostela sv. Jiří poblíž knížecího sídla. Roku 1142, při přestavbě svatojiřského kostela, biskup Ota nedovolí hýbat s jejími ostatky bez souhlasu papeže. Tato zpráva demonstruje význam a rozšířenost jejího kultu ve 12. století.

V 11. století byla svatořečena.

Liturgické texty 24. neděle v mezidobí

1. čtení Ex 32, 7-11, 13-14

2. čtení 1 Tim 1,12-17

Evangelium Lk 15, 1-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.‘ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: ‚Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.‘ Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“ Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl si: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil svým služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat,